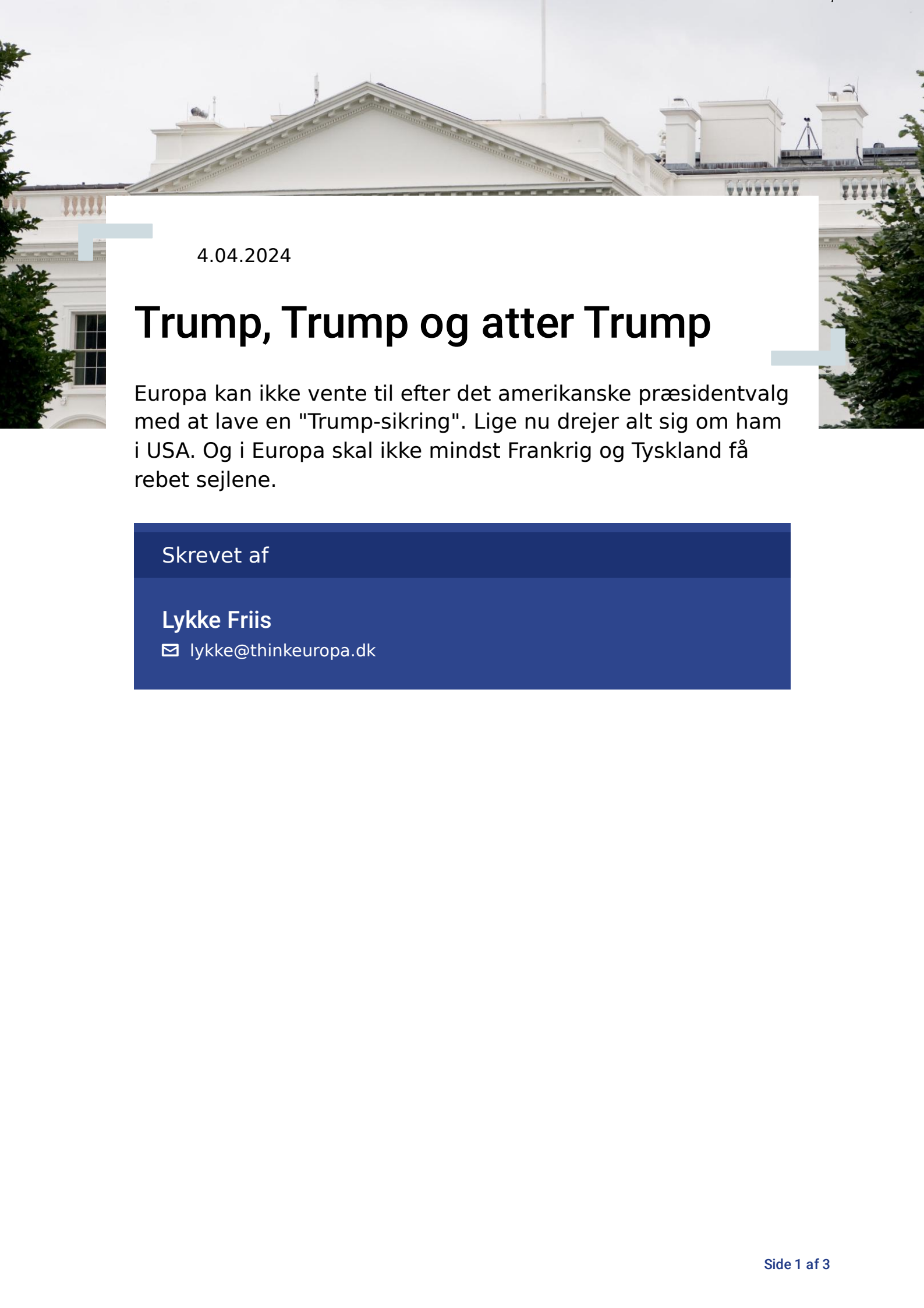

4.04.2024

Trump, Trump og atter Trump

Europa kan ikke vente til efter det amerikanske præsidentvalg med at lave en "Trump-sikring". Lige nu drejer alt sig om ham i USA. Og i Europa skal ikke mindst Frankrig og Tyskland få rebet sejlene.

Skrevet af

Lykke Friis

✉ lykke@thinkeuropa.dk

Man skal ikke have været mange dage i USA, før man næsten får en overdosis af diskussionen om Donald Trump. Ikke alene kører den uafbrudt på hotel-tv'et; alle møder i byens hovedstad kommer automatisk til at dreje sig om ham. Hos tænketanke svirrer det i luften med formodninger om, at han vil indføre en særtold på kinesiske produkter på 60%, omdanne USA til en energisupermagt med nye støtteordninger til fossile brændsler og stoppe krigen i Ukraine på 24 timer. Selvom Biden-administrationen satser på genvalg, er usikkerheden alligevel så stor, at den har fokus på at "Trump-sikre" så meget af udenrigspolitikken som muligt før november.

En del af "Trump-sikringen" er, at Kongressen hurtigst muligt giver grønt lys til den forsinkede Ukraine-hjælpepakke. Et andet punkt er, at NATO-landene får taget fat på diskussionen om, hvordan det langsigtede forhold til Rusland skal udvikle sig. Dertil kommer flere tiltag, der kan hjælpe Ukraine i den stadigt vanskeligere situation ved fronten.

Alt dette kræver en tæt dialog med Europa. Og her er frustrationen til at tage at føle på. Tidligere hed det sig ofte, at Washington ikke vidste, hvem de skulle ringe til, når de skulle have fat i Europa. Håbet om, at det blot kræver ét telefonnummer er for længst begravet. I Det Hvide Hus og State Department er man derfor vant til at ringe til mange aktører i Europa. Problemet lige nu er imidlertid, at det er ganske sjældent, at telefonen bliver taget af regeringschefer, der er i stand til at agere. En samtalepartner udtrykte det som følger: "Storbritannien er på vej i valgkamp, Nederlandene har haft valg, men har endnu ikke en ny regering, og Polens nye regering skal forsat finde dets ben. Så reelt er det kun Italien, der er på linjen".

Det skyldes i høj grad også, at USA opfatter den tysk-franske akse som nærmest ikke-eksisterende lige nu. Eller for at citere en anden samtalepartner: "På det seneste topmøde i Paris sad kansler Scholz og præsident Macron nærmest med ryggen til hinanden og udtrykte utilfredshed med nabolandets politik. Pludselig skal USA agere mægler. Det har vi egentlig ikke tid til".

Macrons melding i februar om "boots on the ground" i Ukraine har mildest talt heller ikke vakt begejstring. Ikke alene udstiller og cementerer meldingen blot den tysk-franske uenighed; den åbner også for en række spørgsmål, som Macron ikke kan besvare. For hvad gør han, hvis franskmænd, der indsættes ved f.eks. havnen i Odesa bliver dræbt? Frem for fantomdiskussionen om "boots on the ground" ser amerikanerne hellere, at Europa lægger voldsomt pres på Kinas Xi. "Uden Kina vil

Rusland have svært ved at opretholde sin våbenproduktion og faktisk også en del af sin industri. Så det er her, vi skal sætte ind. Og det kan Macron passende gøre, når Xi kommer til Paris til maj", lød det fra en tredje samtalepartner.

I praksis betyder alt dette, at Europa ikke kan vente til efter valget med at tale om "Trump-sikring". Det er nu, det er nu; ikke mindst når man har en amerikansk administration, der gerne vil slå så mange søm ind som muligt før valget. Det kræver, at Tyskland og Frankrig kender deres besøgstid og holder op med at sidde med ryggen til hinanden. Da mæglerrollen ikke bør overlades til amerikanerne, må håbet være, at den nye polske regering med Donald Tusk påtager sig rollen. Som tidligere formand for Det Europæiske Råd har han trods alt også en betragtelig erfaring med at få Berlin og Paris til at tale sammen.